

[Freddy Madsen.]

min og af hr. Ib Nørlunds taler, så har vi beskæftiget os med hele viften af de problemer, der ligger i forbindelse med det. Der har ikke fra vores side været spørgsmål om at indskrænke det til adgangsbegrænsning, men det er regeringens eget udgangspunkt, vi her har hæftet os ved. Når vi har valgt denne fremgangsmåde, er det jo — og her er jeg for en gangs skyld totalt enig med fru Gerda Møller — netop for at forhindre, at det bare skal være noget, som man, jeg vil ikke engang sige diskuterer, men som man presser igennem i folketingets undervisningsudvalg, fordi det er sædvanligvis metoden.

Så er det jo interessant, at undervisningsministeren nu siger: ja men det her har ikke noget med ungdomsarbejdsløshed at gøre. Jo, det har i høj grad noget med ungdomsarbejdsløshed at gøre, for hvis man ser på udviklingen, sådan som den er forløbet, vil man vide, at den nedskæringsproces, som nu har stået på igennem nogle år, har påvirket tilgangen til uddannelsessystemet på en måde, som har bidraget til at øge ungdomsarbejdsløsheden. Det sker både direkte og indirekte, og det er klart, at enhver tilkendegivelse fra folketingets side om, at nu venter der yderligere stramninger, gør, at en lang række unge afskrækkes fra at gå i gang med disse uddannelser. Det er helt klart, på anden måde kan man ikke forklare den stagnation, der i øjeblikket er. Og så er det jo et stift stykke at tale om, at det begynder helt andre steder. Ja, vist begynder det helt andre steder. Det begynder allerede i folkeskolen, det fortsætter i uddannelsen for de 16—19-årige, og det fortsætter hele vejen op igennem systemet. Nu udlægger man det på den måde, at nu skulle det være os, som overså den slags ting. Det er os, der har talt for, at her skulle man begynde. Men det er jo netop det modsatte, man gør. Man taler og taler om, at det er her, det ligger, men hvad gør man ved det? Hvis man vil prøve at gå debatten i 1971 igennem, vil man også se, at man dér talte om de unges, om de 16—19-åriges uddannelse. Det har man talt om igen og igen. Hvis man tager spørgsmålet om voksenuddannelsen, så er der sandt for dyden også talt dyre ord nok om den. Ministeren havde ikke en eneste kommentar til det rigtige, jeg sagde om, hvad man har

gjort på disse punkter. Intet som helst, intet. Ministeren siger endda, at det tager 5 år, før man måske kan komme frem til noget for de 16—19-årige. De voksne har hun åbenbart ikke så meget som en tanke om, ellers havde hun vel været villig til at åbne den over for folketinget. Kom så ikke og sig, at nu er vi nødt til at gennemføre disse ting, fordi de er vigtigere, de skal gennemføres først. Ja men dem har man jo heller ikke gennemført. Nej, det, der er tale om, er, at det, man nu gennemfører, er regulære nedskæringer af den art, som er fulgt den ene oven på den anden. Det er hovedløst, det er planløst, det er uden enhver form for intentioner om, hvordan uddannelsessystemet skal se ud. Så kan man tale alle de dyre ord om planlægning og alt det, men det er der ingen der behøver at tage højtideligt i den forbindelse.

Det er jo også typisk, hvad undervisningsministeren hovedsagelig kan opvarte forsamlingen med på nuværende tidspunkt. Det er jo en tak til de borgerlige partier i salen først og fremmest. Men det er jo ikke så underligt, for det er jo det, vi har sagt hele tiden, at det, der er sket her, er, at undervisningsministeren som så mange gange før ligger under for det borgerlige pres og fører de borgerlige partier sammen. Og så behøver hun da ikke stå op og takke dem for, at de giver tilslutning til deres egen politik.

Med hensyn til ungdomsarbejdsløsheden, som ministeren var inde på, så synes jeg også, at hun faktisk skulle prøve at læse den kronik, som hr. K. Helveg Petersen har skrevet i Politiken i dag. Det synes jeg på mange måder er en udmærket kronik, og det er i og for sig en skuffelse for mig også, at fru Lone Dybkjær og antagelig det radikale parti ikke kan give tilslutning til de synspunkter, der her føres frem. For det er jo rigtigt, at de bevidstløse nedskæringer, som man foretager på uddannelsesområdet i håb om at få besparelser på uddannelsesområdet, dem flytter man på lang sigt over på andre budgetter og ikke mindst på det sociale budget. Men det er desværre sådan, at socialdemokratiet har givet efter i den sag og stadig giver efter, og det kan jo, om jeg så må sige, også gøres for groft. Når hr. Jens Kristian Hansen står her og siger: vi er stadig væk modstandere af adgangsbegræns-